

Do dnia dzisiejszego Republika Czeska nie poinformowała Komisji o ustanowieniu przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do art. 8, 9, 13, 15-18 i art. 20 ust. 2-4 dyrektywy 2003/41 i wykonania zobowiązań, jakie na niej ciążyą na mocy art. 22 ust. 1 tej dyrektywy. W związku z powyższym zdaniem Komisji Republika Czeska nie wykonała wyroku w sprawie C-343/08. Zgodnie z art. 260 ust. 2 TFUE, jeżeli Komisja uzna, że państwo członkowskie nie podjęło środków zapewniających wykonanie wyroku Trybunału, może wnieść sprawę do Trybunału, wskazując wysokość ryczałtu lub okresowej kary pieniężnej do zapłacenia przez to państwo członkowskie, jaką uzna za odpowiednią do okoliczności. Na podstawie metody określonej w komunikacie Komisji z dnia 13 grudnia 2005 r. w sprawie wykonania art. 228 WE (SEC(2005)1658) Komisja wnosi do Trybunału o zasądzenie od Republiki Czeskiej zapłaty okresowej kary pieniężnej i ryczałtu w wysokości wskazanej w skardze.

(¹) Dz.U. L 235, s. 10.

(²) Dotychczas nieopublikowany w Zbiorze.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen Sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 19 maja 2011 r. — Hristo Byankov przeciwko Glaven sekretar na Ministerstvo na vatreshnite raboti

(Sprawa C-249/11)

(2011/C 232/28)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen Sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hristo Byankov

Strona pozwana: Glaven sekretar na Ministerstvo na vatreshnite raboti

Pytania prejudycjalne

1) Czy zasada lojalnej współpracy na podstawie art. 4 ust. 3 TUE w związku z art. 20 i 21 TFUE wymaga, mając na uwadze stan faktyczny postępowania przed sądem krajowym, aby przepis krajowy państwa członkowskiego taki, jak ten w postępowaniu przed sądem krajowym — zgodnie z którym uchylenie prawomocnego aktu administracyjnego jest dopuszczalne w celu usunięcia stwierdzonego przez Europejski Trybunał Praw Człowieka naruszenia prawa podstawowego, które jest równocześnie uznane w prawie Unii Europejskiej, jak prawo do swobodnego przemieszczania się obywateli państw członkowskich — także ze względu na dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości

Unii Europejskiej wykładnię odpowiednich przepisów dla ograniczenia wykonywania powołanego prawa, podlegał stosowaniu, jeżeli dla usunięcia naruszenia prawa jest konieczne uchylenie aktu administracyjnego?

2) Czy z art. 31 ust. 1 i 3 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG wynika, że jeżeli państwo członkowskie w swoim prawie krajowym przewidziało postępowanie w przedmiocie kontroli ograniczającego prawo wynikające z art. 4 ust. 1 dyrektywy aktu administracyjnego, organ administracji jest zobowiązany na wniosek adresata do kontroli tego aktu oraz do oceny jego zgodności z prawem również poprzez uwzględnienie orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczącego wykładni odpowiednich przepisów prawa Unii, w których uregulowane zostały warunki i ograniczenia wykonywania tego prawa w celu zagwarantowania, że nałożone ograniczenia prawa w dniu wydania decyzji w przedmiocie kontroli aktu nie jest nieproporcjonalne, jeżeli akt administracyjny dotyczący nałożenia ograniczenia jest już w tym dniu prawomocny?

3) Czy przepisy art. 52 ust. 1 zdanie pierwsze Karty praw podstawowych Unii Europejskiej względnie art. 27 ust. 1 dyrektywy 2004/38 zezwalają na stosowanie przepisu krajowego, który przewiduje nałożenie ograniczenia prawa do swobodnego przemieszczania się obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej z samego powodu istnienia niezabezpieczonego zobowiązania w wysokości przekraczającej kwotę określoną w ustawie, względem osoby prywatnej, spółki prawa handlowego, w związku z toczącym się postępowaniem egzekucyjnym mającym na celu ściąganie wierzytelności i to bez uwzględnienia przewidzianej w prawie Unii możliwości ściągania wierzytelności przez organy innego państwa członkowskiego?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Legfelsőbb Bíróság (Węgry) w dniu 25 maja 2011 r. — Oskar Shomodi przeciwko Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőrkapitányság Záhony Határrendészeti Kirendeltsége

(Sprawa C-254/11)

(2011/C 232/29)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Legfelsőbb Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Oskar Shomodi

Strona pozwana: Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőrkapitányság Záhony Határrendészeti Kirendeltsége

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1931/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. (rozporządzenie o małym ruchu granicznym), który stanowi, że dozwolony czas trwania każdego nieprzerwanego pobytu wynosi do trzech miesięcy — w szczególności mając na względzie przepisy art. 2 lit. a) i art. 3 pkt 3 wspomnianego rozporządzenia — należy interpretować w ten sposób, że rozporządzenie zezwala na wielokrotny wjazd i wyjazd oraz na nieprzerwany pobyt wynoszący do trzech miesięcy, zgodnie z umowami dwustronnymi zawierającymi między państwami członkowskimi i państwami trzecimi na podstawie art. 13, w ten sposób, że przed upływem okresu trzech miesięcy pobytu mieszkańców strefy przygranicznej, któremu wydano zaświadczenie o małym ruchu granicznym, może przerwać ciągłość nieprzerwanego pobytu i po ponownym przekroczeniu granicy przysługuje mu ponownie prawo do trzymiesięcznego nieprzerwanego pobytu?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy można uznać, że ciągłość nieprzerwanego pobytu zostaje przerwana w rozumieniu art. 5 rozporządzenia o małym ruchu granicznym, gdy wjazd i wyjazd następują w tym samym dniu lub w dniach bezpośrednio następujących po sobie?
- 3) W razie odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie i odpowiedzi przeczącej na drugie pytanie, jaki odstęp czasu lub jakie inne kryterium oceny należy brać pod uwagę do celów art. 5 rozporządzenia o małym ruchu granicznym, aby stwierdzić, że nastąpiło przerwanie ciągłości nieprzerwanego pobytu?
- 4) W razie odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie, czy przepis dopuszczający maksymalnie trzy miesiące nieprzerwanego pobytu zawarty w art. 5 rozporządzenia o małym ruchu granicznym można interpretować w ten sposób, że należy sumować okresy przebywania w związku z wielokrotnymi wjazdami i wyjazdami i że, mając na uwadze przepisy art. 20 ust. 1 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. (Dz.U. 2000, L 239, s. 19) — i w jakichkolwiek innych unormowaniach dotyczących obszaru Schengen —, jeżeli suma osiągnie dziewięćdziesiąt trzy dni (trzy miesiące), zezwolenie na przekraczanie granicy na zasadach małego ruchu granicznego nie uprawnia do żadnego dodatkowego pobytu na przestrzeni sześciu miesięcy liczonych od dnia pierwszego wjazdu?
- 5) W razie odpowiedzi twierdzącej na czwarte pytanie, czy należy uwzględnić przy obliczaniu całkowitej sumy pobytów wielokrotne wjazdy i wyjazdy następujące w jednym dniu, a także pojedynczy wjazd i wyjazd w tym samym dniu, i jaką metodę obliczeniową należy stosować?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 26 maja 2011 r. — Kremikovtsi AD przeciwko Ministar na ikonomikata, energetikata i turizma i zamestnik-ministar na ikonomikata, energetikata i turizma

(Sprawa C-262/11)

(2011/C 232/30)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Kremikovtsi AD

Strona pozwana: Ministar na ikonomikata, energetikata i turizma i zamestnik-ministar na ikonomikata, energetikata i turizma (minister ds. gospodarki, energii i turystyki i wiceminister ds. gospodarki, energii i turystyki)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy postanowienia Układu Europejskiego i w szczególności decyzji Rady Stowarzyszenia UE-Bułgaria mają zastosowanie do pomocy państwa, które zostały przyznane przed przystąpieniem Republiki Bułgarii do Unii Europejskiej zgodnie z postanowieniami Układu Europejskiego i w szczególności zgodnie z art. 9 ust. 4 protokołu 2, gdy ocena niezgodności w ten sposób przyznanej pomocy następuje po dacie przystąpienia Republiki Bułgarii do Unii Europejskiej? W przypadku udzielenia na to pytanie odpowiedzi twierdzącej niezbędna jest wykładnia dotycząca następujących kwestii:
  - a) Czy art. 3 ust. 2 protokołu dodatkowego do Układu Europejskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Bułgarii, z drugiej strony, w odniesieniu do przedłużenia okresu przewidzianego w art. 9 ust. 4 protokołu 2 do Układu Europejskiego należy interpretować w ten sposób, że jedynie Komisja Europejska może stwierdzić, czy program restrukturyzacji i biznesplanu na podstawie art. 2 protokołu dodatkowego zostały całkowicie zrealizowane i czy spełniają wymogi określone w art. 9 ust. 4 protokołu 2 do Układu Europejskiego? W przypadku udzielenia na to pytanie odpowiedzi przeczącej, niezbędna jest wykładnia dotycząca następującej kwestii:
    - a) Czy art. 3 ust. 2 protokołu dodatkowego do Układu Europejskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Bułgarii, z drugiej strony, w odniesieniu do przedłużenia okresu przewidzianego w art. 9 ust. 4 protokołu 2 do Układu Europejskiego należy interpretować w ten sposób, że właściwy organ krajowy Republiki Bułgarii ma kompetencję do wydania decyzji o windykacji pomocy państwa, która